

หนังสือเรียน
รายวิชาพื้นฐาน

ทัศนศิลป์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖

ผู้เรียบเรียง

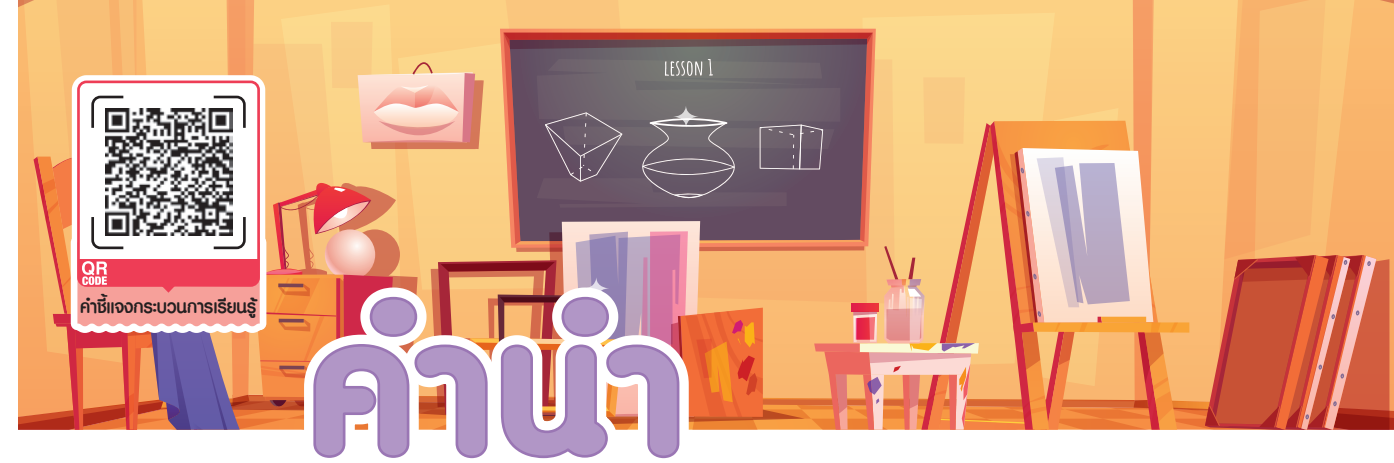
รองศาสตราจารย์ ดร.เนื่ออ่อน ขรรค์ทองเขียว
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพงษ์ เพ็ญศิริ

ผู้ตรวจ

อาจารย์กิตตินันท์ บุตะเคียน
อาจารย์กัญญาวิรุ์ เทียนขุน
อาจารย์ธเนศ ดินสกุล

บรรณาธิการ

ดร.ศักดิ์ชัย ใจซื่อตรง

หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ทักษะศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔-๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ได้จัดทำขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับทัศนธาตุและหลักการออกแบบในการสื่อ ความหมายในรูปแบบต่าง ๆ ศัพท์ทางทัศนศิลป์ที่ใช้ในการบรรยายจุดประสงค์และเนื้อหา ของงานทัศนศิลป์ กระบวนการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ประเภทจิตรกรรม ประติมากรรม และงานภาพพิมพ์ การออกแบบงานทัศนศิลป์ในรูปแบบ ๒ มิติ และ ๓ มิติ โดยใช้เทคโนโลยี ในการออกแบบ รวมถึงการออกแบบนิทรรศการ ทฤษฎีการวิจารณ์ศิลปะโดยใช้ทฤษฎีและหลักการ วิจารณ์อย่างเหมาะสม การวาดภาพการ์ตูนที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพสังคมในปัจจุบัน สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ไทย สากล โดยศึกษาจากผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินที่มีชื่อเสียง และรูปแบบงานทัศนศิลป์ของวัฒนธรรมต่าง ๆ อภิปรายอิทธิพลที่มีผลต่องานทัศนศิลป์ วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบงานทัศนศิลป์ตะวันออกและตะวันตก

เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้สอนและผู้เรียน หนังสือเรียนเล่มนี้จึงได้จัดทำเนื้อหา ที่ทันสมัย กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ช่วยกระตุ้นกระบวนการคิดที่เหมาะสมกับวัย ของผู้เรียน นอกจากนี้ยังได้สอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับจุดประกายความคิด ทักษะชีวิตและอาชีพ เพิ่มเติมเสริมความรู้ กิจกรรมพัฒนาการอ่าน คำศัพท์น่ารู้ โครงการสัปดาห์นวัตกรรม และผังสรุป สาระสำคัญสู่การสร้างความรู้

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเรียนเล่มนี้ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนได้เต็มตามศักยภาพ

คณะผู้จัดทำ

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.)

๑๒๕๖/๙ ถนนนครไชยศรี แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

โทร. ๐-๒๒๔๓-๘๐๐๐ (อัตโนมัติ ๑๕ สาย), ๐-๒๒๔๑-๘๙๙๙

แฟกซ์ : ทุกหมายเลข, แฟกซ์อัตโนมัติ : ๐-๒๒๔๑-๔๑๓๑, ๐-๒๒๔๓-๗๖๖๖

website : www.iadth.com

สงวนลิขสิทธิ์

บริษัท พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด

พ.ศ. ๒๕๖๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN : 978-616-05-5063-0

สารบัญ

หน้า

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑

ทัศนธาตุและหลักการออกแบบ

๗

- ทัศนธาตุ
- หลักการออกแบบ

๘
๑๔

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒

ศัพท์ทางทัศนศิลป์ที่ใช้ในการบรรยายผลงาน

๑๙

- ศัพท์ทางทัศนศิลป์
- การบรรยายผลงานทัศนศิลป์โดยใช้ศัพท์ทางทัศนศิลป์

๒๐
๒๔

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓

กระบวนการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์

๒๙

- การสร้างสรรค์งานจิตรกรรม
- การสร้างสรรค์งานประติมากรรม
- การสร้างสรรค์งานภาพพิมพ์

๓๐
๓๖
๔๐

หน้า

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๔

การออกแบบงานทัศนศิลป์

๔๗

- หลักการออกแบบและการจัดองค์ประกอบทางทัศนศิลป์
- เทคโนโลยีในการออกแบบสร้างงานทัศนศิลป์
- การออกแบบงานทัศนศิลป์ในโอกาสและสถานที่ต่าง ๆ
- การออกแบบงาน ๒ มิติ และ ๓ มิติ
- การออกแบบนิทรรศการ

๔๘
๕๒
๖๑
๖๒
๖๔

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕

ทฤษฎีการวิจารณ์ศิลปะ

๖๙

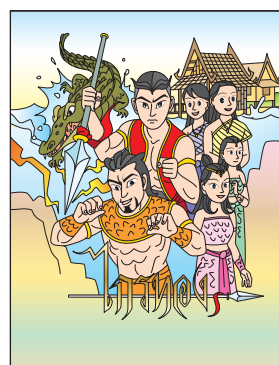
- ความหมายของการวิจารณ์และศิลปวิจารณ์
- คุณสมบัติของผู้วิจารณ์งานทัศนศิลป์
- บทบาทและหน้าที่ของผู้วิจารณ์งานทัศนศิลป์
- ขั้นตอนและวิธีการในการวิจารณ์ผลงานทัศนศิลป์
- เป้าหมายของการวิจารณ์ผลงานทัศนศิลป์
- การจัดทำแฟ้มสะสมงานทัศนศิลป์

๗๐
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๕

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๖

การวาดภาพการ์ตูน

๘๑

- ความหมายของการ์ตูน
- ประเภทของการ์ตูน
- วัตถุประสงค์ของการวาดการ์ตูน
- วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้วาดภาพการ์ตูน
- ขั้นตอนในการเขียนภาพการ์ตูน
- เทคนิคการเขียนภาพการ์ตูน

๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗

หน้า

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๗ ผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินที่มีชื่อเสียง ๙๑

- แนวคิด วิธีการสร้างงานของศิลปินไทยและต่างประเทศ ๙๒
- ความสัมพันธ์ของทัศนศิลป์กับสังคม ๑๐๐

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๘ รูปแบบงานทัศนศิลป์ของวัฒนธรรมต่าง ๆ ๑๐๕

- รูปแบบงานทัศนศิลป์ของวัฒนธรรมตะวันออกและตะวันตก ๑๐๖
- อิทธิพลของวัฒนธรรมระหว่างประเทศที่มีผลต่องานทัศนศิลป์ในสังคม ๑๔๗

อภิธานศัพท์
บรรณานุกรม

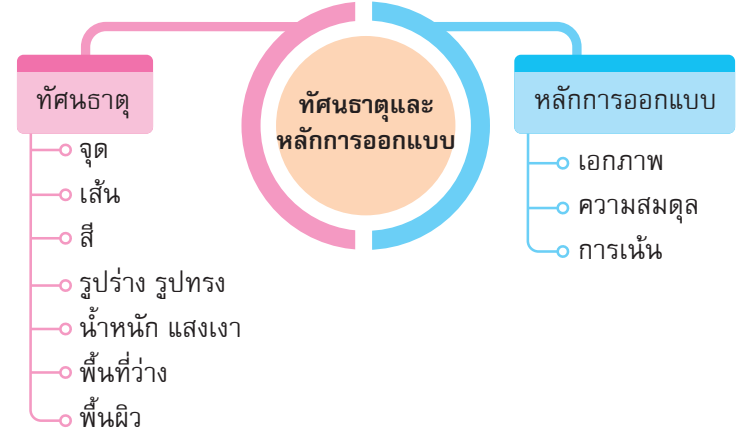
๑๕๓
๑๕๕

หน่วยการเรียนรู้ที่

๑

ทัศนธาตุและหลักการออกแบบ

ผังสาระการเรียนรู้

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

- วิเคราะห์การใช้ทัศนธาตุและหลักการออกแบบในการสื่อความหมายในรูปแบบต่าง ๆ (ศ ๑.๑ ม.๔-๖/๑)

ตัวชี้วัดปลายทาง

-

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

- ทัศนธาตุและหลักการออกแบบ

สาระสำคัญ

ทัศนธาตุและหลักการออกแบบเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งผู้เรียนจะต้องนำมาวิเคราะห์เพื่อใช้สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์

ทัศนธาตุ

หลักการออกแบบ

จุดประกายความคิด

ที่มา : Odessa, (๒๕๖๖)

ภาพนี้ใช้ทัศนธาตุและหลักการ
ออกแบบข้อใดเด่นชัดที่สุด

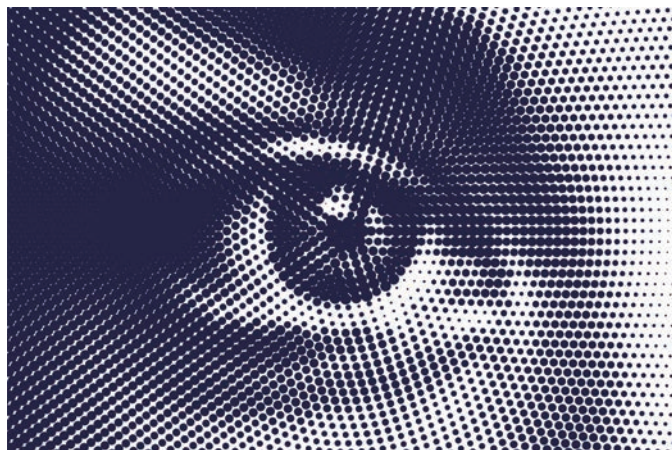

ทัศนธาตุ

ทัศนธาตุ (Visual elements หรือ Elements of art) เป็นปัจจัยพื้นฐานของการมองเห็นผลงาน
ทัศนศิลป์ ได้แก่ จุด เส้น สี รูปร่างและรูปทรง น้ำหนักหรือแสงเงา พื้นที่ว่าง และพื้นผิว

๑. จุด (Point) คือ องค์ประกอบศิลป์ที่เล็กที่สุด ตัวของจุดเองอาจไม่มีความสำคัญ
แต่เมื่อนำจุดมาวางบนพื้นที่ว่างจะทำให้พื้นที่ว่างมีความหมายขึ้นมาทันที เช่น การนำจุดสีแดง
วางบนกระดาษขาวทำให้เกิดจุดสนใจในพื้นที่นั้น ๆ

การนำจุดวางในพื้นที่ว่างให้เกิดเป็นภาพที่มีความน่าสนใจ

๒. เส้น (Line) คือ การนำจุดหลาย ๆ จุดมาเชื่อมต่อกันจนกลายเป็นเส้น เส้นสามารถสร้างอารมณ์
ความรู้สึกหรือบอกทิศทาง การเคลื่อนไหวได้ โดยเส้นสร้างอารมณ์ความรู้สึกให้กับผู้ดูได้แตกต่างกัน
ออกไป เช่น

เส้นตรงแนวตั้ง

ให้ความรู้สึกสง่างาม เข้มแข็ง ยุติธรรม มีพลัง

เส้นตรงแนวนอน

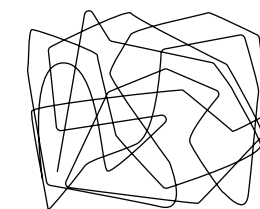
ให้ความรู้สึกสงบ นิ่ง ผ่อนคลาย แผ่ขยาย
สบาย

เส้นโค้งน้อย ๆ

ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ อ่อนหวาน
นุ่มนวล

เส้นโค้งคลื่น

ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหวอย่างมีชีวิตชีวา

เส้นที่ขัดกันไปมาหรือเส้นอิสระ

ให้ความรู้สึกขัดแย้ง ไม่มีทิศทาง ไร้ระเบียบ

๓. สี (Color) เป็นทัศนธาตุที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์โดยตรง และมีความสำคัญในงานจิตรกรรมเนื่องจากสีทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกใด ๆ ได้โดยง่าย เช่น สีฟ้าของท้องฟ้าทำให้เรารู้สึกโปร่งสบาย

การใช้สีในภาพที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์

โดยทั่วไปความรู้สึกของมนุษย์ในการรับรู้ต่อสีต่าง ๆ มีดังนี้

- สีแดง ให้ความรู้สึกกระตือรือร้น ตื่นเต้น น่าสนใจ มีพลัง
- สีน้ำเงิน ให้ความรู้สึกสุขุม เรียบร้อย สุภาพ สงบนิ่ง
- สีเหลือง ให้ความรู้สึกสว่าง จัดจ้าน อบอุ่น ร่าเริง
- สีม่วง ให้ความรู้สึกลึกลับ ทำทาย น่าค้นหา
- สีเขียว ให้ความรู้สึกสดชื่น ปลอดภัย
- สีดำ ให้ความรู้สึกลึกลับ น่ากลัว เศร้า อึดอัด

การใช้สีในภาพที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์

๔. รูปร่าง (Shape) และรูปทรง (Form) รูปร่างและรูปทรงมีความสำคัญมากในงานทัศนศิลป์ รูปร่างใช้เรียกบริเวณที่มีลักษณะ ๒ มิติ คือ ด้านกว้างและด้านยาว ในขณะที่รูปทรงใช้เรียกบริเวณที่มีลักษณะ ๓ มิติ คือ มีครบทั้ง ๓ ด้าน ได้แก่ ด้านกว้าง ด้านยาว และด้านลึก รูปร่างและรูปทรงที่ปรากฏในงานทัศนศิลป์สามารถแบ่งเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ

๔.๑ รูปร่าง รูปทรงธรรมชาติ ได้แก่ รูปร่าง รูปทรงของสิ่งที่เป็นธรรมชาติ เช่น รูปร่าง รูปทรงของคน สัตว์ พืช ฯลฯ

รูปร่าง

รูปทรง

รูปร่าง รูปทรงธรรมชาติ

๔.๒ รูปร่าง รูปทรงเรขาคณิต ได้แก่ รูปร่างสามเหลี่ยม วงกลม สี่เหลี่ยม รูปทรงกระบอก

รูปร่าง

รูปทรง

รูปร่าง รูปทรงเรขาคณิต

๔.๓ รูปร่าง รูปทรงอิสระ ได้แก่ รูปร่าง รูปทรงที่มีลักษณะไม่แน่นอนหรือมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เช่น รูปร่าง รูปทรงของเปลวไฟ ก้อนเมฆ คลื่น ฯลฯ ซึ่งตรงข้ามกับรูปทรงเรขาคณิต

รูปร่าง

รูปทรง

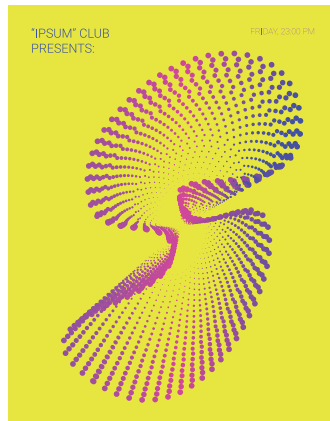
รูปร่าง รูปทรงอิสระ

๕. น้ำหนัก (Value) หรือแสงเงา (Light & Shadow) แสงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เราสามารถมองเห็นวัตถุต่าง ๆ ในห้องมืดเราไม่สามารถมองเห็นวัตถุใด ๆ ซึ่งอาจแทนค่าด้วยน้ำหนักของสีที่เข้ม เช่น สีดำ เมื่อเราเปิดไฟสิ่งต่าง ๆ จะปรากฏขึ้นให้เห็นตามปริมาตรของรูปร่างและรูปทรงของวัตถุ ส่วนที่มีความโค้งมนและอยู่ใกล้แสงเป็นส่วนที่สว่างที่สุดในการมองเห็นซึ่งอาจแทนค่าด้วยน้ำหนักของสีขาว ส่วนที่เป็นเงาของวัตถุอาจแทนค่าด้วยสีเทาดำ ดังนั้นน้ำหนักหรือแสงเงาจึงเป็นองค์ประกอบศิลป์ที่ช่วยให้รู้สึกถึงความมีมิติ ความตื้นลึก

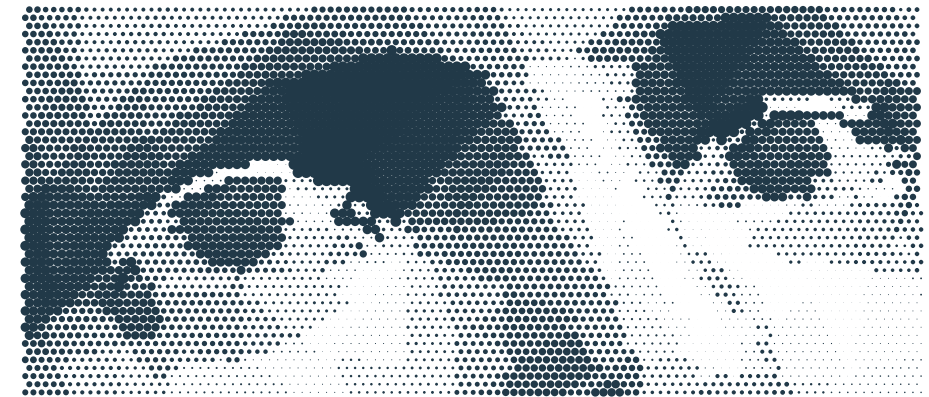
น้ำหนักหรือแสงเงาในภาพที่มีมิติ แสดงให้เห็นความตื้นลึกในภาพ

๖. พื้นที่ว่าง (Space) คนทั่วไปมักเข้าใจว่าพื้นที่ว่างหมายถึงพื้นที่สีขาวว่างเปล่า ในทางทัศนศิลป์พื้นที่ว่าง หมายถึง บริเวณที่ล้อมรอบรูปทรงหรือระยะห่างจากรูปทรงหนึ่งกับรูปทรงอื่น ๆ ในการสร้างงานทัศนศิลป์ศิลปินใช้พื้นที่ว่างเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างงานเสมอ พื้นที่ว่างมักทำหน้าที่เป็นพื้น (Ground) เพื่อเป็นฉากหลังทำให้วัตถุ (Figure) ดูเด่นขึ้น พื้นที่ว่างในลักษณะนี้ถ้ามีปริมาณมากเกินไปจะทำให้วัตถุในภาพดูลดความสำคัญลงแต่อาจให้อารมณ์ความรู้สึกบางอย่าง เช่น อ้างว้าง โดดเดี่ยว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนาของศิลปิน

ภาพแสดงพื้นที่ว่างในงานทัศนศิลป์

๗. พื้นผิว (Texture) พื้นผิว หมายถึง ลักษณะผิวของรูปร่าง รูปทรงต่าง ๆ ที่เมื่อสัมผัสหรือเมื่อเห็นแล้วรู้สึกได้ว่าหยาบ ละเอียด ขรุขระ เป็นมันวาว ฯลฯ ลักษณะพื้นผิวในงานทัศนศิลป์อาจเกิดจากการนำรูปร่างหรือรูปทรงมาจัดวางอย่างซ้ำ ๆ จนดูเป็นลายหรือพื้น พื้นผิวอาจไม่ใช่องค์ประกอบหลักที่สำคัญเหมือนเส้น รูปร่างหรือรูปทรงแต่เป็นส่วนที่ทำให้งานทัศนศิลป์สมบูรณ์แบบมากขึ้น ลักษณะพื้นผิวแบ่งตามลักษณะของการรับรู้ได้เป็น ๒ ประเภท ได้แก่ พื้นผิวที่สามารถรับรู้ได้ด้วยสายตา (Visual Texture) หรือที่เรียกว่าพื้นผิวเทียม และพื้นผิวที่รับรู้ได้ด้วยมือสัมผัส (Actual Texture) หรือพื้นผิวแท้ พื้นผิวประเภทนี้จะพบได้ทั่วไปตามธรรมชาติ

พื้นผิวที่สามารถรับรู้ได้ด้วยสายตา (Visual Texture) หรือพื้นผิวเทียม

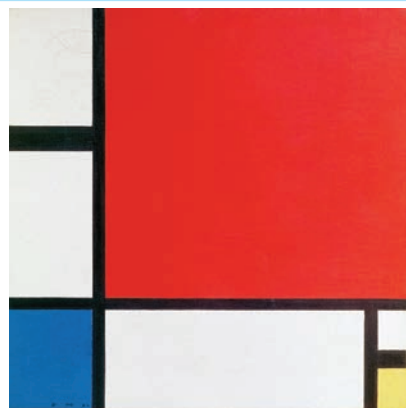

พื้นผิวแท้ พื้นผิวประเภทนี้จะพบได้ทั่วไปตามธรรมชาติ

หลักการออกแบบหรือหลักการทางศิลปะ (Principles of Art) เป็นหลักในการนำทัศนธาตุ (Visual Elements หรือ Elements of Art) มาประกอบกันให้เกิดความงาม หลักการออกแบบงานทัศนศิลป์ และงานพาณิชยศิลป์สามารถใช้ร่วมกันได้ หลักการออกแบบที่สำคัญ ได้แก่ เอกภาพ ความสมดุล และการเน้น หลักการออกแบบมักเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เช่น เอกภาพอาจเกิดจากความสมดุล หรือเกิดจากการเน้น

๑. เอกภาพ (Unity) หมายถึง การนำทัศนธาตุมาประกอบกันแล้วเกิดเป็นความงามเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่สามารถแบ่งแยกออกจากกันได้ทั้งด้านหลักการออกแบบและเนื้อหาเรื่องราว

องค์ประกอบสีแดง น้ำเงิน และเหลือง (Composition with Red, Blue and Yellow)

โดย ปีท มงเดรียน (Piet Mondrian) (ค.ศ. ๑๙๓๐) สีนํ้ามันบนผ้าใบ
ที่มา : Stephanie Chadwick (๒๕๕๙)

ภาพที่มีการจัดทัศนธาตุที่เป็นเอกภาพ

Book 9 Image 2

โดย Beth Delforge (๒๕๖๖)

เทคนิคภาพ collage

ที่มา : Beth Delforge (๒๕๖๖)

๒. ความสมดุล (Balance) คือ การนำทัศนธาตุมาประกอบกันแล้วเกิดเป็นความพอดีในความรู้สึกของผู้ดู ซึ่งวิธีที่จะรู้ว่าสมดุลหรือไม่นั้น ผู้ดูต้องสมมุติเส้นแกนกลางของวัตถุ จากนั้นแบ่งพื้นที่ของงานศิลปะออกเป็นด้านซ้ายและขวา ใช้สายตาประเมินน้ำหนักทั้ง ๒ ด้านว่าเท่ากันหรือไม่ ความสมดุลในงานศิลปะไม่จำเป็นต้องมีทัศนธาตุด้านซ้ายเท่ากับด้านขวาเสมอไปจึงจะเรียกว่าสมดุล เพียงสมดุลในความรู้สึกของผู้ดูก็ถือว่าใช้ได้ โดยทั่วไปความสมดุลแบ่งได้ ๒ ชนิด คือ สมดุลแบบสมมาตร (Symmetrical Balance) คือ เมื่อมองงานศิลปะและจินตนาการถึงเส้นแกนกลางภาพ ทัศนธาตุที่อยู่ด้านซ้ายจะเท่ากับทัศนธาตุที่อยู่ด้านขวาทุกประการ และสมดุลแบบอสมมาตร (Asymmetrical Balance) คือ เมื่อมองงานศิลปะและจินตนาการถึงเส้นแกนกลางวัตถุ ทัศนธาตุที่อยู่ด้านซ้ายและด้านขวาอาจไม่เท่ากันแต่ให้ความรู้สึกว่าการถ่วงน้ำหนักซึ่งกันและกันด้วยทัศนธาตุหรือองค์ประกอบอื่น ๆ จนทำให้เกิดความสมดุลได้ในความรู้สึก

ภาพวัดเบญจมบพิตรดุสิตวนาราม กรุงเทพมหานคร

ภาพสมดุลแบบสมมาตร

Rhythm โดย Sonia Delaunay (๒๕๔๑)
สีน้ำมันบนผ้าใบ

ภาพสมดุลแบบอสมมาตร

๓. การเน้น (Emphasis) หมายถึง การนำทัศนธาตุมาประกอบกันโดยเน้นให้เห็นความแตกต่างเพื่อทำให้เกิดจุดเด่นหรือจุดสนใจ การเน้นเพื่อสร้างจุดเด่นทำได้หลายวิธี เช่น การใช้สีตรงข้าม การใช้น้ำหนักที่ตัดกัน การใช้รูปทรงที่ต่างกับกับรูปทรงอื่น ๆ ในภาพ

การเน้นด้วยสีคู่ตรงข้าม เพื่อเพิ่มจุดเด่นให้แก่ภาพ

การเต้นรำ (The Dance) โดย อองรี มาติส (Henri Matisse) (ค.ศ. ๑๙๑๐) สีนํ้ามันบนผ้าใบ

กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

G

ขั้นสังเกต รวบรวมข้อมูล (Gathering)

๑. นักเรียนสังเกตภาพแล้วบอกว่า ทศนาตุและหลักการออกแบบใดเด่นชัดที่สุด เพราะเหตุใด

ทศนาตุและหลักการออกแบบ
ที่เด่นชัดที่สุด

- ทศนาตุ _____
เพราะ _____
- หลักการออกแบบ _____
เพราะ _____

P

ขั้นคิดวิเคราะห์และสรุปความรู้ (Processing)

๒. นักเรียนแบ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มหาภาพงานทัศนศิลป์ที่สนใจมากที่สุด ๑ ภาพ แล้วร่วมกันวิเคราะห์จำแนกหลักการออกแบบในภาพ ดังนี้

- งานทัศนศิลป์ที่เลือกมีเอกภาพแบบใด
- งานทัศนศิลป์ที่เลือกมีความสมดุลแบบใด
- หลักการออกแบบมีความสำคัญต่อการสร้างงานทัศนศิลป์อย่างไร

ตัวอย่างภาพผลงานทัศนศิลป์

A1

ขั้นปฏิบัติและสรุปความรู้หลังการปฏิบัติ (Applying and Constructing the Knowledge)

๓. นักเรียนสร้างผลงานทัศนศิลป์ประเภทที่สนใจ ๑ ชิ้น ออกแบบโดยใช้ทศนาตุและหลักการออกแบบ โดยเน้นการสื่อความหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ แล้วบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึก ดังนี้

แบบบันทึกการสร้างผลงานทัศนศิลป์

๑. ชื่อผลงาน _____
๒. แนวคิดในการสร้างผลงาน _____
๓. หลักการออกแบบโดยใช้ทศนาตุและหลักการออกแบบ _____

A2

ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Applying the Communication Skill)

๔. นักเรียนประเมินตนเอง ตรวจสอบความถูกต้องและสะท้อนผลจากข้อเสนอแนะ ดังนี้
- นักเรียนพึงพอใจในผลงานของตนเองมากน้อยเพียงใด (ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง) เพราะเหตุใด
 - นักเรียนพบปัญหาและอุปสรรคในการทำงานหรือไม่ อย่างไร
 - นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหาละอุปสรรคในการทำงานอย่างไร

S

ขั้นประเมินเพื่อเพิ่มคุณค่าบริการสังคมและจิตสาธารณะ (Self-Regulating)

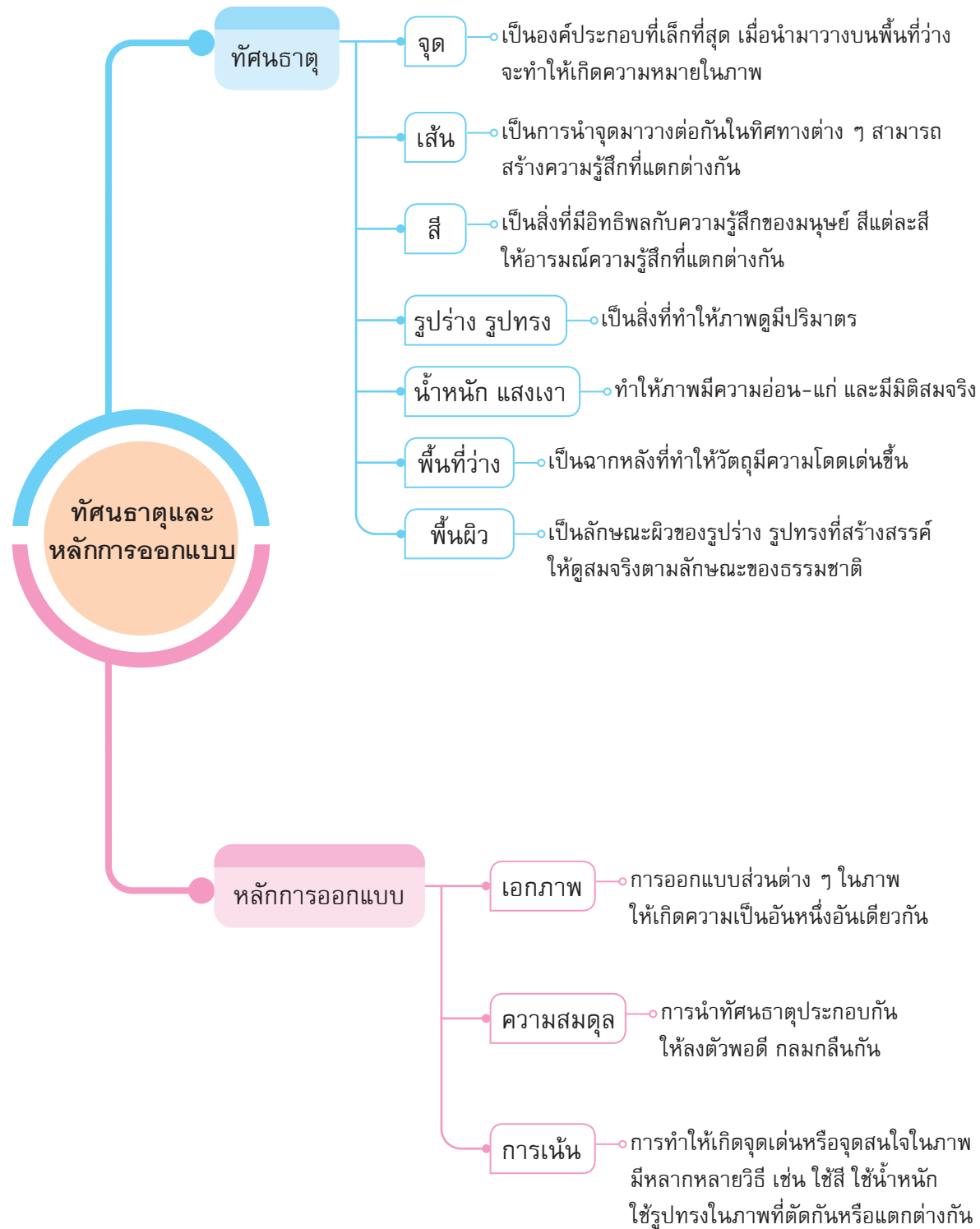
๕. นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และเสนอแนะแนวทางในการนำความรู้ไปพัฒนาผลงาน ดังนี้
- นักเรียนสามารถนำความรู้เรื่องทศนาตุและหลักการออกแบบไปต่อยอดในการพัฒนาผลงานของตนเองได้อย่างไร
 - นักเรียนสามารถนำหลักการออกแบบไปประยุกต์ใช้ร่วมกับเทคโนโลยีได้อย่างไรบ้าง

โครงการหุ่นนวัตกรรม

นักเรียนร่วมกันสืบค้นภาพผลงานทัศนศิลป์ภายในชุมชนของตนเอง แล้วนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์และสร้างผลงานที่พัฒนาจากผลงานเดิม จากนั้นนำมาจัดนิทรรศการศิลปะสำหรับชุมชน เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้แก่ผู้อื่น

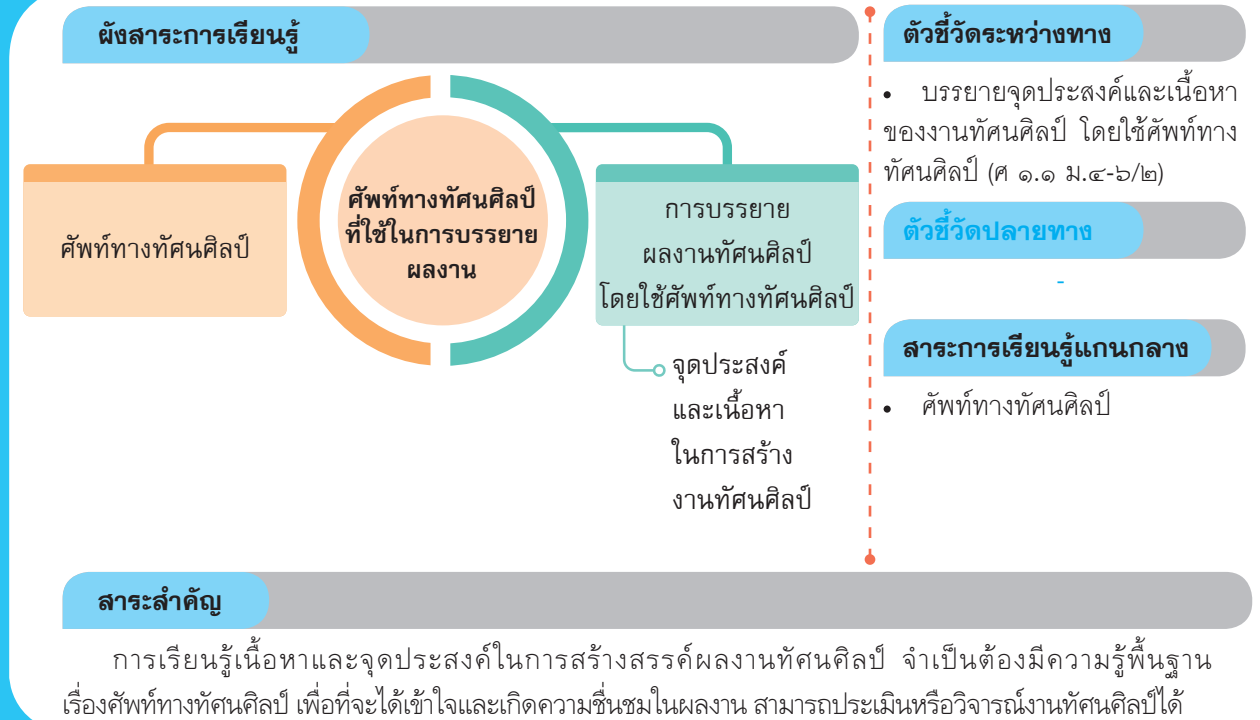
ผังสรุปสาระสำคัญสู่การสร้างความรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่

๒

ศัพท์ทางทัศนศิลป์ที่ใช้ในการบรรยายผลงาน

ประติมากรรม (Sculpture)

ศัพท์ทางทัศนศิลป์

รูปคนเหมือน (Portrait)

ศิลปะเหมือนจริง (Realism)

เครื่องปั้นดินเผา (Ceramic)